

[Elmqvist.]

lovens Bestemmelser i Tidens Løb kom til at virke ubilligt og uretfærdigt, i samme Omfang tog man sin Tilflugt til Benaadningssystemet, saaledes at der nu for visse Kategorier af Forbrydelser ligefrem regnes med Benaadning, idet de alt for haarde Straffe, som Domstolene er nødsagede til at afsige, reguleres gennem Administrationen. Det er noget, som gennem Tiderne har tiltaget i højere og højere Grad.

Og hvad vil dette nu sige? Nogle vil maaske mene, at der ikke er nogen Ulykke deri. Jo, det er der afgjort, for det betyder, at den egentlige Fastsættelse af Straffen i saadanne Tilfælde kommer til at ligge ikke hos Domstolene, men hos Administrationen, og at dette er et i allerhøjeste Grad uheldigt Forhold, kan jeg ikke tro, at ikke alle, som tænker over det, vil være enige om. Jeg vil ogsaa pege paa, at der herved lægges et stort Arbejde paa Administrationen, paa Politimestre, Statsadvokat, Rigsadvokat, o. s. v., naar Administrationen saaledes i stor Stil skal revidere og regulere Domstolenes Afgørelser. Der er ingen Tvivl om at en tidssvarende Lov, som overflødig-gør dette Arbejde, vil betyde en meget stor Arbejdsbesparelse for disse Administrationskredse, og tilmed altsaa overflødig-gøre et Arbejde, der er usundt og urimeligt.

Som et enkelt Eksempel paa, hvorledes de alt for faste Strafferammer i vor nuværende Straffelov virker ganske meningsløst haardt, skal jeg nævne Straffene for groft Tyveri og for gentaget simpelt Tyveri, det være sig nok saa ubetydeligt simpelt Tyveri, thi da er Straffen tredie Gang Forbedringshusarbejde. Jeg husker, hvorledes jeg første Gang rigtig fik Øje for Meningsløsheden deri. Det var, da jeg som ung Herredsfuldmechtig en Gang fulgte en Fange fra Vejle til Vridsløselille. Denne Fange var idømt 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Og for hvad? Ja, han var idømt disse 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, fordi han havde stjaalet nogle faa Kroner. Han havde været straffet to Gange før, første Gang for Tyveri af en Cykle, anden Gang for Tyveri af et Par Støvler, og nu havde han altsaa stjaalet en halv Snes Kroner. Der var to Ting, der særlig pinte denne Mand, som var paa Vej til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, to Ting, som pinte ham paa hele Rejsen, og som han stadig og uafbrudt vendte tilbage til. Det ene var, at han skulde lukkes ude fra Sommeren — det var i April Maaned, vi var paa Vej derover —, og det andet var, at Samfundet virkelig vilde spærre ham inde i 6 Maaneder — 8 Maaneders For-

bedringshusarbejde er jo kun 6 Maaneder —, 6 Maaneder af Sommerens dejligste Tid, fordi han i et Øjeblik Fortvivlelse havde stjaalet en halv Snes Kroner for at faa Penge til en Rus, som han kunde drukne sin Fortvivlelse i. At Samfundet opførte sig saa uretfærdigt overfor ham, straffede en saa ubetydelig Forbrydelse med en saa uforholdsmæssig stor Straf, gjorde ham ond og trodsig mod Samfundet — og jeg kan ikke se andet end, at det var ganske med Rette. I saadanne Tilfælde virker den nuværende Straffelov som paa saa mange andre Punkter forældet, og det er ganske nødvendigt, at nye Tanker og nye Principper her kommer til. Ja, jeg vil paastaa, at den nuværende Straffelov blandt andet i disse Tilfælde, altsaa overfor groft Tyveri og gentaget simpelt Tyveri, er et saa ubrugeligt og skadeligt Instrument for Samfundet, at vi, hvis det skal være alt for længe med en Reform af Straffeloven, absolut maa have gennemført en Tillægslov for saadanne Forbrydelser.

Jeg har her henvist til Omraader, hvor Straffeloven er alt for streng, men omvendt kan det heller ikke nægtes, at den nuværende Straffelov overfor visse Kategorier af særlig farlige eller for Samfundet særlig besværlige Forbrydere ikke giver et tilstrækkeligt Værn for Samfundet, og derfor trænger den ogsaa paa dette Omraade til en Reform.

Saa staar vi da overfor at skulle afhjælpe alle disse Skavanker, hvad enten de gaar i den ene eller den anden Retning, ved en ny tidssvarende Lov, der i Stedet for at tage Sigte paa Forbrydelsen søger at finde ind til Forbryderen i langt, langt større Udstrækning, end Tilfældet hidtil har været, søger og gør sig det til sit Formaal at helbrede paa Forbryderen, helbrede ham for Samfundet, samtidig med at man forlader den irrationelle Behandling, der nu paa saa mange Omraader finder Sted. Hvad denne irrationelle Behandling angaar, skal jeg blot yderligere pege paa Behandlingen af f. Eks. de unge Forbrydere, af de kroniske Alkoholister, af abnorme Forbrydere, selv med nedsat Straf, skønt Straf af disse Forbrydere meget ofte maa anses for at savne ethvert Formaal, netop fordi de er abnorme. Og endelig skal jeg pege paa de hensigtsløst gentagne Straffe af de professionelle, de grove, de uforbederlige Forbrydere. Paa alle disse Omraader er en Reform, der muliggør en rationel Behandling, en Behandling, der tager Hensyn til det individuelle, meget haardt tiltrængt, og paa alle disse Omraader aabner det nye Lovforslag